

ДОНОРИ ЩИРОСЕРДЯ

Колектив поліклініки і медпунктів виробничого об'єднання «Червона зірка», як і весь радянський народ, дуже схвилювало лихо у Чорнобилі. Всі працівники поліклініки перерахували одиноденний заробіток у фонд допомоги потерпілих.

Зубний технік Е. М. Іванов перевів на цей рахунок свою місячну заробітну плату, медична сестра Г. В. Корінь — 50 карбованців, технік В. І. Гончаренко — 30 карбованців. Крім цього, Л. Ауліна, Ю. Токар, В. Могилук, З. Чеботар, А. Самофал, Т. Анурова, А. Бородин, Л. Гречко, І. Самарина здали безплатно кров для потерпілих від аварії на АЕС.

Р. ЛЮБАРСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

Вшанували династію хліборобів

День молодого господаря землі під девізом «Село — мій дім, а я господар в нім» проведено активом Онківської сільської бібліотеки-філіалу та будинку культури.

Односельці зібралися сюди, щоб ушанувати династію хліборобів — сім'ю механізатора Миколи Семеновича Жмурка. Микола Семенович разом із сином Миколою працюють в колгоспі трактористами. Любо до техніки, землі прищипи батьки і двом молодшим синам Володимир і Олександр, які зараз навчаються в місцевому профтехучилищі і теж здобувають професію механізатора.

«Іменинники» розповіли про свій внесок у виконання соціалістичних зобов'язань колгоспу, тракторної бригади, зізналися присутнім, що для них, хліборобів, немає більшого щастя, як ростити хліб на землі, своєю працею дарувати радість людям.

А Микола Ковальчук, учень СПТУ, від імені всіх випускників запевнив, що вони підуть в колгоспи району і своєю добросовісною працею будуть продовжувати хороші справи ветеранів праці, трудольовивість династії Жмурків.

Відбувся концерт учасників художньої самодіяльності. Завідуюча бібліотекою-філіалом Л. Нікітченко провела бібліографічний огляд літератури «Земле моя, в тобі мої мрії й надії».

Л. КОВТУН,
директор районної
центральної бібліотеки-філіалу.
Маловісиківський район.

УРОЖАЙ-86

ЗА ПОЛЬОВИМ КАЛЕНДАРЕМ

боронування і в результаті — одержали дружні сходи. Потім в оптимальні строки завершили формування густоти рослин, а на днях зробили їх повірку.

Механізатори не заігналися з проведенням міжрядного обробітку. Його виконали фрезерним культиватором КФН-5,4, який добре подрібнює і спушує

грунт. Цю роботу успішно провели В. І. Стежньов та В. М. Синенко, працюючи позмінно.

У ці дні механізатори старанно готують бурякозбиральну техніку. Вже виставили на майданчик готовності свій КС-8 комбайнер В. Т. Туренко та його помічник В. Г. Дзюбенко. Добре відрегулювавши техніку і маючи чисті від бур'янів плантації, як і торік, механізатори відвантажуватимуть цукросировину з поля без доочищення.

Наш кор.

Добровеличківський район.

Віктора КУЧА, токаря 4-го розряду ремонтно-механічного цеху № 15 Світловодського комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів на підприємстві і в місті знають як ударника комуністичної праці, члена комітету комсомолу комбінату, депутата міської Ради народних депутатів.

Рішенням бюро обкому ЛКСМУ України його занесено на обласну Дошку пошани.

М. Світловодськ.

Фото В. ГРИБА.

Сьогодні попереду:

Підбито підсумки соціалістичного змагання молодих доярок області за п'ять місяців першого року XII п'ятирічки:

Марія КОВАЛЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району надоїла 2899 кілограмів молока від корови, Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 2708.

Любов САНЖАРА з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 2603.

Антоніна МАХНО з колгоспу «Первое мая» Маловісиківського району — 2391.

Лідія ДЕМЧУК з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 2324.

Тетяна ЛАДАНЮК з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 2296.

Юлія СТОЯН з радгоспу «Маріампільський» Петрівського району — 2279.

Ян МАЗУР з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 2149.

Галина НИЖНИК з колгоспу імені Леніна Знам'янського району — 2130.

Світлана ХИЖНЯК з колгоспу «Первое мая» Маловісиківського району — 2128.

«Метизи знову вивезли»

Після публікації критичної кореспонденції під такою назвою у «Молодому комуністі» за 24 квітня цього року редакція одержала відповідь заступника генерального директора Кіровоградського виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка» В. М. Гутніна, який, зокрема, повідомив: «Недоліки, вказані в матеріалах рейду обласного «Комсомольського прожентора» (див. публікацію «Дефіцит... на смітнику»), «МК» за 13 березня цього ж року) та «Метизи знову вивезли» дійсно мають місце. Комітетом народного контролю спільно із штабом «Комсомольського прожентора» комітетом комсо-

молу підприємства була проведена додаткова перевірка, яка знову виявила факти вивезення на міське звалище разом зі сміттям відходів чорних і кольорових металів, виробів загострених, метизів, литва та інших матеріалів.

Держать «сверсто» квітня матеріали перевірки були розглянуті на засіданні комітету народного контролю об'єднання. Начальникові МСЦ № 1 В. В. Восьмаку, начальнику загальнообласного пресового цеху № 23 О. І. Сандулу, начальнику ПРБ МСЦ № 24 Б. І. Сороці, начальнику МСЦ № 2 А. В. Макарову, начальнику МСЦ № 3 О. А. Голіш та заступникові начальника цеху благоустрою І. А. Овчаренку було вказано, що дані факти спричинені їх безгосподарністю.

За допущені недоліки в роботі усім названим керівникам оголошено догани. Начальнику автотранспортного цеху Л. М. Вихристенку вказано на недостатню роботу з надійним у питанні збереження матеріальних цінностей.

У даний час вивезення матеріальних цінностей на міське звалище припинено».

Приїздіть не тільки будувати

У січні цього року ЦК ВЛКСМ будівництво розрізу «Костянтинівський» тресту «Олександріврозрізбуд» оголосив Всесоюзною ударною комсомольською будовою. Сьогодні надасмо слово секретарю комітету комсомолу тресту Олеху БУГАЄНКУ, який знайомить читачів з цією адресою ударних справ комсомольців і молоді.

Трест «Олександріврозрізбуд» створено 1 лютого 1979 року. Уже сьогодні до його складу входять 4 управління, у тому числі три розрізобудівельні управління, автоколона та управління виробничо-технічної комплектації. Вони виконують загальнобудівельні роботи по будівництву та реконструкції вугільних шахт і розрізів, об'єктів житла, комунального господарства тощо. Перший крупний об'єкт — шахта «Ведмежоярська» нині переменована в шахту імені Ленінського ком-

сомолу — був зданий у 1984 році. І в цьому — велика заслуга комсомольців, молоді...

У 1986—1990 роках трест будуватиме розріз «Костянтинівський» виробничою потужністю 2100 тисяч тонн вугілля на рік (кошторисна вартість будівельно-монтажних робіт — 79,5 мільйона карбованців). Плани серйозні. Уже в наступному році намічено пустити першу чергу розрізу потужністю 700 тисяч тонн вугілля на рік.

Тому перед нами стоїть важливе питання: укомплектувати бу-

дівництво кваліфікованими кадрами. Особливо гостра потреба у робітниках з будівельними спеціальностями.

Що там чекає молодих робітників? Не буду прикрашати: серйозна, складна щоденна робота. «Чистої» романтики тут майже не знайдеш. Але, на мій погляд, вона народжується саме там, де ти долаєш перешкоди, де твоя праця прикрашає землю.

Із загальної кількості працюючих нині в тресті близько 250 чоловік комсомольців та молоді. Серед них є першопрохідці, ті, хто добровільно приїхав сюди за комсомольськими путівками ще до оголошення цієї будови Всесоюзною ударною. Такі, наприклад, як комсомолец Микола Черненко. Він працює

монтажником на другій дільниці розрізобудівельного № 3, добре працює. Або молодий комуніст, електрозварник першої дільниці РБУ № 3 Юрій Тюльков... Ці люди зрослися з будовою.

Для тих, хто не має спеціальності або бажає підвищити свій кваліфікаційний рівень, у тресті організовано технічне навчання, будівельним професіям навчаються без відриву від виробництва. Молодим робітникам надаються місця в упорядкованому гуртожитку, сімейним — житлова площа за встановленим порядком черговості. А щодо житлового будівництва загалом — нині будується гуртожиток на 608 місць. У перспективі — два 144-квартирні будинки та малосімейний гурто-

житок на 240 місць.

У місті діє клуб дельтапланеристів, молодіжний центр «Фестиваль», працюють молодіжний бар, прес-кафе. При міськраді товариства «Авангард» створено об'єднаний колектив фізкультури нашого тресту. Тепер ми маємо можливість у вільний час грати у футбол, волейбол, баскетбол, настільний теніс. За путівкою вихідного дня можна непогано відпочити на березі Дніпра на турбазі поблизу Світловодська. При жedah діють дитячо-юнацькі спортивні секції.

Усе це розширюватиметься, буде урештою магіфіковані. Були б робота і руки, а роботи стане не лише будівельникам. Приїздіть і ви не пожалкуєте.

О. БУГАЄНКО,
секретар комітету
комсомолу тресту
«Олександріврозрізбуд».

ТІ ПЕРШІ тижні після відходу він жив немов у якому напівсні. Відчував не просто впевненість у собі, в своїх силах. Це було схоже на відчуття стрімкого польоту, коли навколишнє сприймається як низка миттєвих кадрів, як карнавал вражень, кольорів, звуків... Він — студент музпеду! Буде далі вчитися музиці (та що там вчитися — жити музикою!), а згодом учитиме інших. Все, що не стосується власної музики, здавалося йому тоді не обов'язковим, малозначимим.

Із тих «захмарних днів» його повернула сестра Олена. Він того дня прийшов додому, як намути студент, «за харчами». Сягниси-

ну вишню. Мама першим голосом, високо, а Михайло за нею — другим... І плаче й радіє баян у нього в руках, і летить музика його широко, розгонисто, аж слюзи непрошені набігають на очі...

Сильні гарні пісні переспівали вони разом, одних пір, як навчився малювати Мишко підспівувати мамі, а жодна не бере так за душу, як ця.

— Ой же гарно граєш, синку! Вибач мені, що плачу... То я од радості.

Замовкає баян... Опускаються сутінки на райцентр. Виходять зорі на небо погуляти, подивитися на скелясті береги річки Синюхи, посіяти тихі іскри — відображення на тихих її плесах, послухати шелестіння плачущих верб на

Валентин Кока тривав на те чи не дає менше часу, а вчився не гірше... Та мушу сказати, що я про ті безсонні, проведені наодинці з нотами ночі, згадую з особливим почуттям. Тоді я доходив розуміння про те, що всякого знання і вміння можна досягти тільки в роботі. Цією простою істиною дехто з молодих нехтує. Тому я навмисне кожен новий рік в системі комсомольської політосвіти (пропагандистський стаж маю вже солідний — 4 роки) починаю з розмови на цю тему — про роботу як основу нашого земного життя, про її всесторонню силу. А наприкінці навчального року не забуваю нагадати слухачам про ту вступну розмову — щоб кожен зміг оцінити, що ж він зробив для себе, чого досяг протягом навчального року...

Слухаю роздуми М. Д. Опрі про відносини з людьми, про роль колективних справ у житті кожної людини, — і мимоволі дивуюся тому, як дивно і разом з тим гармонійно поєдналися у нього такі, здавалось би, різні інтереси й нахили. Ось бачу його лектором-атеїстом, коли він виступає перед односельцями, або коли готує разом з керівником шкільного атеїстичного гуртка А. М. Соловєй чаргове заняття. Від цього і зовсім близько, і водночас далеко до проблематики радянської обрядовості. Для Михайла Опрі — це абсолютна логічна й закономірна послідовність. Адже він — історик, і музикант. Йому доступні й мелодика та поетика народних обрядів, і історичні закономірності та тенденції розвитку обрядовості. Тому й прийшов Михайло Дмитрович — неминуче, як вважає сам — до підготовки лекції на тему нових радянських обрядів.

— Михайло, а що ви вважаєте найважливішим у своїй роботі? — запиту.

— Не тільки у своїй роботі, але й у будь-якій справі вважаю найнеобхіднішим інтерес до неї, який звичайно базується на відчутті її необхідності й навантаженості до неї. Не треба доходити до того, щоб «відбувати», — треба бути! Іншого шляху до будь-якої мети собі не уявляю. Адже робити нелюб справу — то все одно, що співати погану, чужу тобі пісню...

Мені спадає на думку банальне порівняння: «життя, як пісня». Але ж чому тепер, після Михайлових слів, я сприймаю його якимось по-новому? Чи не тому, що відкривається воно мені крізь призму звичайного, але разом з тим сповненого світлого смислу життя хорошої людини? Чи не тому, що відкривається мені тепер у цьому вислові конкретна доля конкретного чоловіка, яка почалася (так мені тепер здається) од материних пісень — од того дива, без якого не можна зрозуміти ні музику, ні слово, ні людину...

Копи ми вже виїжджали з Доброго, зупинилися на пагорбку. Звідси було добре видно село у зеленому шумовинні садків над широким плесом ставу. Раптом з того боку обізвалася, ніби розчулено зітхнувши, баян, висока й трепетна мелодія злетіла над вишневими садками. І було таке враження, що то не невидимий музикант, а сама земля співає. І що пісні ті не буде кінця.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
Вільшанський район.

ВІДЛУННЯ НАШ СУЧАСНИК МАМИНОЇ ПІСНІ

тим кроком зайшов до кімнати, кинув порожню сумку на довілку. І раптом побачив Олену. Вона сиділа збоку од вікна, стомлено полизавши руми на стлі.

— Завтра вже й вертається, — почав Михайло без передмови, — гроші треба...

Сестра мовчала. Хлопцеві це видавалося дивним і несправедливим. Що він, щось не так робить? Чого вона так із ним?

— Ти чого мовчиш? — спитав.

— Мамі знов гірше, — тихо промовила сестра і глянула йому просто у вічі своїми, познаними смутку. — Треба якісь ліки дуже рідкісні й дорогі...

Мишко ошелешено кліпнув очима. «Як гірше? — спитав чомусь пошепки. — Ніби ж уже пішло було на поправку». І раптом серце стислося од жалю й болю. Пригадав себе нараз маленьким наляканим хлопчиком — п'ятикласником. Стоїть він у батьківському дворі, під рясною чарешнею — саме ягоди поспіли, у руці — кулеш із суніцями — спеціально для мамі назбирив. А люди в білих халатах виводять його маму під руки із білого мікроавтобуса з червоним хрестом на боках. І в очат у мамі стоять слюзи, і чорні круги у неї під очима...

— Йди сюди, синочку! — каже мамі. — Вже й не думала, що тебе побачу...

Він тоді ще не розумів, яка страшна хвороба підточує здоров'я його матері, йому тоді годі було це зрозуміти. Але ось тепер, коли він стає першокурсником, коли...

— Олено! А де мама зараз?

— В лікарні, Мишо...

ОЛІ М. Д. ОПРЯ, тепер уже зчитель музики, а віднедавна — історії (заочно ачитється на четвертому курсі історичного факультету Кіровоградського педінституту) приїжджає з села Доброго, де живе й викладає, до рідної Вільшанки, щоразу вся сім'я збирається за столом у вітальні. І щоразу хтось, найчастіше Олена, просить заграги. Він бере до рук старенького баяна, мама відкладає у бік своє вишивання (рушники, вишиті нею — барвисті, кольорів радості, так прикрашають батьківську хату) і вони починають співати удаох «Мами-

лізому, пологому її боці. І знов оживає музика, на цей раз вона звучить уже в самому Михайловому серці.

Вона — як світле квітання астранидане зникнування цим світом, буде з ним і завтра, і позавтра. Він заходить до кімнати, стриманий, підтягнутий, освітлений і зігрітий її вогнем, і деспотично дитячих очей, звертаючись до нього, слухаючи його, оловлятимуть підсвідомо і цю музику. Він перекоханітиме після уроків шиліне подвір'я, відчинятиме двері шиліної квартири, де живуть із дружиною Тамарою і трирічним Романом, — і дружина теж вгадаєтиме у ньому ту музику — музику маминої пісні...

КАЖУТЬ, є люди, до яких проникається довірою одразу, щиро й беззастрешно. Якщо це правда, то Михайло Дмитрович Опрі — один з них. Його, двадцятишестирічний а г о вчителя Добровської середньої школи, пропагандиста школи комсомольської політосвіти місцевого колгоспу імені Димитрова, лектора-атеїста, знають у цьому невеликому селі всі — від найстарших його мешканців до першокласників. Бо його доброта й душевність — не пасивні, не абстрактні, а діяльні, активні, одягнені з слова і музику, так би мовити.

Пезно, не випадково того дня зустрів я у дворі школи секретаря комітету комсомолу місцевого колгоспу імені Димитрова Віктора Бобова. Він зайшов у комсомольських справах до М. Опрі.

— До нашого Михайла Дмитровича в гості приїхали? — зававо поцікавився В. Бобов. — Ну що ж, про нього давно пора написати. Я, приміром, не уявляю собі без нього ні нашу художню самодіяльність, ні комсомольську роботу на селі. І все у нього виходить як по нотах...

— Ну, це вже Віктор, зазвичайно, переказує мене, — говорив мені М. Д. Опрі, коли я йому позідав про ту зустріч. — Далеко не легко давалося мені все, чого прагнув досягти в житті, та й зараз так само. Ось пригадую навчання у музичній школі, коли цілими ночами просиджував за баяном, коли до болю в пальцях вправлявся у гри... Приміром, мій шкільний товариш

ХОЧ ЛІСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Жителька селища місцевого типу Завалля Гайворонського району Софія Муляренко у листі до редакції писала:

«Після закінчення педагогічного училища я з чоловіком приїхала працювати за направленням в Заваллівську школу-інтер-

нат. Народилася дитина, знайшли в людей квартиру для тимчасового проживання, а топити нічим. Не раз зверталися до дирекції, але марно. Ось і тепер ще літо, а я думаю про літо — щоб не було так, як торік».

Редакція відправила ко-

пію листа в виконавчий комітет Гайворонської районної Ради народних депутатів. Ось що відповів на його голову виконкому В. С. Кривий:

— Факти, наведені в скварзі, мали місце. Вугілля в даний час завезено, громадянин Муляренко взятий на квартирний облік на графітному комбінаті за місцем роботи.

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ

Кожен день не схожий на інший

Нещодавно піонерський табір «Колосок», що розташований на території колгоспу імені Тельмана Компаніївського району, прийняв 300 школярів Кіровоградської області. А вже сьогодні тут пульсує наповнене цікавими справами таборне життя. Чотири жовтеньських істільки ж піонерських загонів ведуть між собою змагання за право стати кращим колективом табору. Про це свідчать «блискавки», «пости дбайливих», де відображаються події не тільки дня, але й години, наповнені змістовним і бурхливим життям дітей.

Ось на галявині біля зелених насаджень змагаються в спритності і кмітливості вихованці сьомого загону. Вожаті Тетяна Івахина та Світлана Фурза допомагають їм. А на спортивному майданчику іде тренування з футболу. Хлопці хочуть навчитися

грати так, як зараз грає наша світовому чемпіонату наша збірна. За її грою ретельно слідкують Юра Калита, Микола Божук, Віктор Коновалов. Та й на футбольному майданчику вони теж господарі. А біля практикантки з Олександрійського педагогічного училища Світлани Задорожньої зібрався ті, хто цікавиться історією і природою рідного краю.

В післяобідню пору на майданчику виходять самодіяльні артисти. Натхнені виступають Віта Маслюкова, Ярослава Голтвян, Тетяна Кашуба. Частіше в їхньому виконанні гучний олеський зустрічають всі мешканці табору. Підходить вечір. Олена

Левіна та Інна Коконі готують столи до вечері. А піонервожаті Світлана Бульба, Наталка Набок, Тетяна Бондаренко, Світлана Павленко підбивають підсумки роботи, планують її на день закінчення. Вони вже можуть сказати, що добре зарекомендували себе і старшокласники з Компаніївської середньої школи Валентина Миколенко, Наталка Петренко, Галина Овчинникова, Людмила Гуртова, Лариса Косіна, Лариса Чорняєва та Світлана Сагач, які працюють в таборі технічними працівниками. Дітята стараються, щоб їхня робота була на висоті. Щоб відпочинок малюків був якнайкращим.

Звертаю увагу на два заштриховані квадратики, де в перспективі значиться провести день праці — заробити кошти перерахувати потерпілим в чорнобильській аварії і день активних дій у захист миру. Знаю наперед, намічене члени табору виконать якнайкраще. Бо для них, як і для всіх дітей світу, праця і мир — це їхнє щасливе дитинство.

На знімках: сьогодні в таборі чаргують Олена ЛЕВІНА та Інна КОКОН (на фото праворуч); біля вогнища Світлана ЗАДОРЖИНА зібрався колектив артистів; у кмітливості і спритності змагаються наймолодші вихованці.

Текст і фото
М. САВЕНКА.

Компаніївський район.

У ОЖНЕ весілля — це подія. Весілля ж «винуватцями» якого були Світлана і Павло, — подія особлива. Адже молодята (насамперед вони) вирішили зробити його безалкогольним...

Кілька причин тому в обрядовому залі загсу відбулась урочиста реєстрація шлюбу. Докумен-

сім'ї, тому не заперечувала, коли ми повідомили про намір зробити весілля без спиртного. Це ж бо добрий початок...

І ще один однаковий для обох рядок біографії — і Павло, і Світлана навчаються на третьому курсі заочного відділення Дніпропетровського сільськогосподарського ін-

Як буває на «алкогольних» весіллях? Головне — зайняти місце за столом і дочекатись, поки почастують. А там діло піде...

Тут же весілля перетворилося на театральне дійство за спеціальним сценарієм. Спочатку гості скуштували весільного короваю, що його розламали навпіл Павло і Світла-

на полонянка» і почали енергійно витанцювати біля нареченої. Завершився цей епізод тим, що вони «випили» її, і нареченому довелося давати «випуск» — розрізати ножицями шовкові стрічки, пов'язані на дверях, за якими заховали його суджену, і за кожним разом промовляти для неї ласкаве слово...

Надого залишились все це у пам'яті молодого подружжя, старшої дружки Галини Лі й старшого боярина Геннадія Кальниць-

ЗА ЕФЕКТИВНУ ПРАЦЮ І ЗДОРОВИЙ ПОБУТ

ЛАСТІВКА-ПРОВІСНИЦЯ

ПЕРША

тально підтверджено народження ще однієї молоді сім'ї, яка повинна стати, образно кажучи, цеглинкою у величезній будові, що зветься Радянською державою. Нову сім'ю створили (а якщо правдивіше — зробили перший крок до її створення) Павло і Світлана. Віднині — Червеченки. Якого буде ця сім'я — залежить від багатьох чинників. На останню роль відіграє й те, в якій атмосфері: пройшло весілля, так би мовити, неофіційно, але обоє з'ясували традиційна частина свята одруження.

Познайомимось з молодим паром ближче. Павло Червеченко, 26 років. Працював механізатором у Первомайському колгоспі «Зоря», нині — диспетчер райсільгоспхімії. Молодий комуніст. Про Павла районна газета не так давно писала як про молодого, дбайливого механізатора, амівувала його фото...

Позиція молодого щодо нового обряду — безалкогольного весілля. «Набридло дивитись на п'яні застілля, коли люди впливають в себе отруту і втрачають все людське...»

Світлана Олійник (дош — Олійник), 21 рік. До одруження працювала бригадиром озоцевої бригади з радгоспу «Апостолівський» Дніпропетровської області. Член КПРС.

Позиція молоді щодо безалкогольного весілля. «Мама моя бажає нам доброго здоров'я і міцної

ситуації. В одній групі.

...Затихли звуки урочистої мелодії Мендельсона. Усміхнені і щасливі молоді разом з рідною прийшли центральною аудиторією міста до пам'ятника загиблим воїнам. Тим, хто спить вічним сном — живі квіти, як дяка за те, що день цей видався сонячним, а час — щасливим, бо поєднав два люблячих серця.

Біля міського будинку культури, де за задумом відбувалось весілля, молоді пару зустріли дітвора в українських народних костюмах. Молодята — хліб-сіль, для них звучить весільна пісня. Килимовою доріжкою, встеленою квітами, Павло і Світлана, а слідом рідні, близькі, друзі заходять до світлого залу, абраного по-святковому. Біля входу: закличні слова «Ласкаво просимо!». «Міцна сім'я — міцна держава», «Ми бажаємо щастя вам!», на стінах — вишиті рушники. З цієї хвилини в свої права вступає головний розпорядник, тамада свята директор міського будинку культури Валентина Іванівна Олейфір. Після привітань молодята запрошують гостей за стіл.

«Все, як на справжньому весіллі, тільки...» — чути від сусіда. Але сказав це з добрим гумором: мова йде про весілля, гляди — так краще.

на. І таким солодким був цей коровай, що з вуст тамади зірвалось «Солодко!». Присутні підхопили це слово... З примовками та поговорками, під музичний акомпанемент вокально-інструментального ансамблю «Рух» міського будинку культури швидко (так здалось) минув час першого застілля.

Далі за сценарієм — весільний танок, який умовно можна назвати «Познайомимось!». Виявляється він цілком слушним, адже не всі, хто прийшов привітати молодих, знайомі між собою. І так потім не стихав у цьому залі весільний сміх, бадьора запальна музика, гамір.

Один за одним проводяться конкурси і вікторини для молодих і для гостей. Ось майбутній батько демонструє своє вміння пеленати немовля. Дарма, що в його руках поки що лялька — він з частістю справився з цим завданням. Музична пауза для відпочинку, і прямо в залі Павло і Світлана як заправські лісоруби розпилюють на полінці березову колоду — це має символізувати уміння здобути паливо для сімейного вогнища.

Чимало інших приємних сюрпризів чекало на учасників святкового дійства. В самий розпал весілля з'явилися тут і відомі персонажі з фільму «Кавказь-

кого, у пам'яті всіх, хто був учасником свята. Догадуються про це свято й ті, кого тут не було. Різні виникнуть судження, різні думки. Хочеться і собі висловитися, але не в плані оцінки події (і так ясно — свято вдалось на «зідмуну»), а дещо в іншому.

Напередодні весілля, коли Павло і Світлана разом з працівниками міського будинку культури готували зал до свята, в сусідньому приміщенні відбувалась районна нарада культпрацівників. Проте, яка тут буде подія, учасникам наради повідомили. Крім того, запросили взяти участь, бути гостями. Але ніхто з них не взяв за потрібне побувати на святі. По-різному можна пояснити цей факт, та все ж не завадило б прихити, подивитись, а при нагоді, й підказати щось своє.

І ще одне. Організація й проведення безалкогольного весілля (першого в районі) — велика заслуга працівників міського будинку культури. Та не лише тільки їхня це турбота?

Кажуть, перша ластівка весни не робить. Але ж за першою завжди прилітає друга, третя...

В. ТИЛЬНОВ, завідувач відділом листів і масової роботи районної газети «Будівник комунізму». м. Мала Виска.

СТАВИМО ПРОБЛЕМУ

Не туман спливає ярмом

ПРОНОЗЕМ Кіровоградщини — найглибший в республіці, найплідніший у країні, найбагатший на мінеральні ресурси, найбільш родючий ґрунт — так пише у книзі «Зелена брама» письменник Євген Долматовський. І певно, ці слова ще раз нагадують нам, що багатство, яке маємо, слід берегти. Адже у зв'язку з дальшою індустріалізацією нашої області, зростанням міст не лише зростає залежність родючості ґрунтів від господарської діяльності людей, але й розширюються можливості для її примноження на базі досягнень науки і техніки. Одним із головних завдань у цьому плані є боротьба з ерозією ґрунтів. Чимало зробили кіровоградці для закріплення піщаних ґрунтів, схилів степових балок за допомогою лісопосаджень. Але чи достатньо того, що зроблено?

Щоб відповісти на це запитання, я разом із своїми юними друзями-природолюбцями із б «Д» класу Кіровоградської СШ № 18 дослідив балки і яри в околицях обласного центру. Побачене дало нам підставу для такого висновку: боротьбі з утворенням і зростанням ярів у Кіровоградському районі належить уваги ще не приділяють.

Під час дощів, при тапінні снігу інтенсивно вимиваються ґрунти у відгалужених балках, що тягнуться від Бобринського шосе мимо Первомайської до Попівки. Те ж саме спостерігаємо і в балці поблизу Соколівки (де, до речі, знаходиться обласна сільськогосподарська дослідна станція). Особливо великий яр з'явився в балці між Завадівою і Кіровоградською кільцевою до-

рою. Глибиною він сягає вже 25 метрів і продовжує зростати.

Слід сказати, що ми були вражені розмірами і крутизною стін яру. Але — задумаймося! — скільки родючого чорнозему зливається цим ярмом після кожного дощу в річку Інгул, замулюючи її? За два десятиліття тільки цей яр «забрав» гектар орної землі. І якщо підсумувати втрати від водної ерозії за той же час по Кіровоградському району, то цифра виявиться куди більшою. Отож задання використання ґрунтозахисних технологій, лісо- та гідротехнічних заходів не втрачає своєї актуальності. Тим більше, що позитивний досвід такої роботи в області є. Скажімо, між Знаменкою і Диківським роз'їздом можна побачити прості й ефективні гідротехнічні споруди, які перешкоджають змиванню чорнозему з полів.

А в книзі Ю. К. Телешенка, О. І. Чернецького та С. С. Іваненка «Господарське використання яробалкових земель» (К., Урожай, 1985), де використано матеріали багаторічних досліджень Українського Ордену «Знак Пошани» НДІ лісового господарства й агролісомеліорації імені Г. В. Висоцького, а також фондові й літературні дані інших авторитетних організацій, можна почерпнути необхідні для цього знання. Зокрема, йдеться про застосування фіто- та лісомеліорації, будівництво протиерозійних валів, каналів, розпилувачів, намулофільтрів, стінок падіння, ланкових подозбірників, дамб, загат і т. п., раціональне використання меліорованих земель у балках і ярах під різні угіддя.

Певно, ефективно збереження ґрунтів прищес у майбутньому відчуття користі, допоможе у виконанні Продовольчої програми. Тільки послідовну боротьбу з ерозією слід вести сьогодні, зараз, не відкладаючи справу у довгий ящик.

М. НОЖНОВ, член Українського і Всеросійського товариств охорони природи.

Володар кубка Європи серед юніорів у стеновій гріббл студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Костянтин Мандрик (тренер обраний «Колоса» І. К. Вільний) став переможцем першої республіки, що проходила у Львові. Виступаючи на трапезному стеноді, він уразив 194 із 200 мішеней. Всього два очки не вистачало Мандрику, щоб виконати норматив майстра спорту міжнародного класу. На знімку: К. МАНДРИК. Фото В. КОВПАКА.

ЦУКРОВИЧКИ З

Радісними повернувшись додому з міста Верхньодніпровська Дніпропетровської області волейболістки Другого імені Петровського цукрокомбінату (Олександрівка). В молодому місті на берегах Дніпропетровського водосховища, відбулись зональні змагання з волейболу першої республіканської спартакіади «Здоров'я» серед колективів фізкультури Держагропрому України.

У першому турі гравцям Олександрівки протистояла найсильніша жіноча команда Дніпропетров-

щини — колектив Верхньодніпровського крохмало-патокового комбінату, до складу якого входили в основному спортсменки першого спортивного розряду. Прогнозувавши вмілу гру в атаці та надійний захист, наші землячки завдали поразки своїм грізним суперницям, перемігши їх у двох партіях підряд з результатами 15:11 та 15:12.

Вперта боротьба тривала і в зустрічі з волейболістками ДЮСШ № 2 олімпійського резерву міста Полтави. Перша партія була за полтавчанками —

—У ФІНАЛІ

16:14, друга — за нашими землячками — 15:13. В третій, вирішальній ініціативу знову захопили полтавські спортсменки. Рахунок був критичним — 14:5 на їхню користь. І ось тут наші діачата показали характер. Міцних і точних ударів завдавали Валентина Гладка, Надія Лапай, Лариса Дігяр, надійно зіграли й Наталія Шпак, Надія Лисенко і Наталка Сулак. Полтавчанки настільки розгубилися від несподіваного сильного натиску, що втратили підряд 11 очок і програли третю партію з рахунком 14:16.

Заключний матч із колективом міжгосподарського підприємства «Садпром» міста Запоріжжя наші землячки провели на піднесенні і заслужено перемогли — 2:0 (результати партій — 15:8 і 15:6).

Здобувши перше місце, волейболістки Другого імені Петровського цукрокомбінату здобували єдину путівку на фінальний турнір, де в числі кращих шести команд республіки виборюватимуть звання чемпіонки агропромислового комплексу України.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ, старший інструктор методист по спорту агропрому.

Підрастає зміна великому футболу. І це без жартів — історію футболу у славили імена кіровоградців.

А сьогодні юні футболісти кіровоградської «Зірки», вихованці ДЮСШ виробничого об'єднання по сім'ях «Червона зірка», стали переможцями турніру на приз клубу «Шкіряний м'яч», в якому брали участь спортсмени 1975—1976 років народження.

Фото М. ХОРОЖЕННА.

Марші для гітари

Візьміть нашу газету за 10 квітня ц. р. На третій сторінці вміщене фото третьокурсника Кіровоградського інституту сільськогосподарського будівництва Василя Мігеля. Тоді наш фотокор представив його читачам як Ленінського студента, секретаря комітету комсомолу електромеханічного факультету. А невдовзі Василь завітав до редакції... з гітарою в руках, і сьогодні відреккомендуємо його як виконавця власних пісень.

Почалося все з віршів, в основному романтичних, серед них досі добре пам'ятається «Атлантида» — про гіпотетичний затонулий континент. А то якось на урок треба було знайти і вивчити вірш на задану тематику. «Полінувався йти в бібліотеку, — пригадає Василь, — і написав сам. Потім у класі прочитав, учительці сподобалося».

Коли навчився грати на гітарі, виникло бажання співати щось своє. Спробував складати мелодії, підбирав їх на слух і записував тільки по акордах,

оскільки музичної освіти не мав і нот не знав.

Що він любить співати? Всупереч очікуванням, не захоплюється піснями популярних бардів. Правда, подобаються йому філософські «Звездочка» О. Дольського, романс «Утро туманное...». Власні пісні В. Мігеля справляють цікаве враження. Тексти їх різної тематики: про необхідність боротьби за мир: «Ми ведь в силах от напалма уберечь планету, и потомки не забудут нас в веках за это»; про одвічну потребу людини вірити у мрію: «Верить надо всегда, что наступит расцвет, и не прятаться в пасмурном логове лет»; автор виступає проти байдужості — риси, недостойної справжньої людини: «Гоните прочь лихую тень, с лица снимите безразличье, ведь тем и славен человек, ведь в доброте его величье»; є трохи й лірики: «Быстро счастливые дни пробежали, нам не встречать уж расцвет...». Та всі пісні мають майже однаковий мелодійний малюнок — близький до маршового, темповий, наступальний. Ніякої елегійності, задуманості, що так підкорює в гітарних передзвонах.

Н. ГРИГОР'ЄВА.

Народний ансамбль танцю «Юність» і народний оркестр Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна виступили перед студентами педінституту і учнями профтехучилища молдавського міста Тирасполя.

Ми познайомилися з історією цього найстарішого в Молдавії вузу, здійснили екскурсію по заснованому О. В. Суворовим міс-

ЧЕКАЄМО

ТИРАСПОЛЬЦІВ

ту. Господарі організували для нас дискотеку.

Концерт, який ми присвятили Дню захисту дітей, був останнім для випускників інституту Тетяни Тарасенко, Людмили Попової, Ігоря Губи.

Ми привезли додому почесні грамоти і пам'ятні сувеніри від молдавських друзів, котрі тепер чекаємо в гості до себе.

І. СЛЮСАРЕНКО,
студентка педінституту.
м. Кіровоград.

«СЕСТРИЧКИ» І ТАНЕЦЬ З КОСИНКАМИ

Дзеркальний зал Знаменського Палацу піонерів сніє пікелевими тренажними станками, паркетною підлогою, нарядними електрострумами. Олів на дев'яту починаються тут заняття хореографічного колективу. Учасників поділено на 6 груп, починаючи з п'ятирічного віку і закінчуючи учнями 10 класу. А всього колектив налічує 120 танцюристів. Очолює його Лідія Аркадіївна Кумбер.

Заходжу на репетицію. Під акомпанемент баяніста Віктора Петровича Бабанова танцювальна група з 16 виконавців відшліфовує рухи нового танцю з косинками. Тут будуть зайняті 60 танцюристів. Потім цей чималий труд виплється у одну велику хореографічну «Російську сюїту» з фонограмним супроводом. Хочеться Лідії Аркадіївни поставити й зробити її за російською

приказкою — «без сучка й задоринки».

У грудні минулого року колектив взяв участь у республіканському телеконкурсі, присвяченому 40-річчю Великої Перемоги. Виконувалися танці «Сестрички», де в костюмованій хореографічній формі розкривається дружба народів всіх 15 республік-сестер, композиції «Вместе весело шагать», «У берези», «Батьківщина моя», російські хороводи тощо.

Силами танцювального ансамблю «Сонечко», циркової студії Палацу піонерів (керівник Н. В. Влащенко), а також вокальної групи (керівник Ж. П. Ніклонська) було дано платиний концерт, грошовий збір з якого у сумі 210 карбованців перераховано у Фонд миру.

Учні, які відвідують гуртки Палацу піонерів, відзначаються стійкістю

захоплені, зразковою поведінкою та успішним навчанням у школі. Пема в них часу на небажані витівки та порушення поза стінами школи. Сприяє створенню всіх умов для занять гуртківців директор Палацу піонерів Л. І. Гребенюк.

У нашому місті нема театру, а балетні номери ми маємо можливість бачити завдяки вихованцям Лідії Аркадіївни. Частини вихованців ансамблю йде у мистецьку сферу. Наприклад, Вікторія Шевцова, Сергій Гращенков навчаються у Олександрійському культосвітньому училищі, Роман Головченко, що пішов у старшій групі, теж мріє стати хореографом. Юрій Орехов, Андрій Дмитрієв та Раїса Гой навчаються у СПТУ-3, але Палацу не залишають, приходять на виступи.

О. СІТАРЬКА.

м. Знаменка.

ВІРМЕНСЬКА РСР. Кращі концертні зали, відкриті сценічні майданчики Єревана були віддані учасникам Всесоюзного фестивалю «Патріотична пісня-86», присвяченого 70-річчю Великого Жовтня й Міжнародному рокові миру. Тепло зустріли єреванці посланців різних республік і міст країни.

На знімку: учасник фестивалю — білоруський ВІА «Вєрасі».

Фотохроніка ТАРС.

РЕПЛІКА

Дим замість мистецтва?

У нас у Бобринці виступав ансамбль із Кіровоградської філармонії. Апаратура в нього була настроєна так, що голоси виконавців за шумом музики зовсім не було чути.

Та це лише півбіди. Ці горе-артисти захотіли зобразити імітацію, піби дим іде. Щось незрозуміле — чи то дим, чи пил, чи газ із м'ятим приємним пошвом зі сцени на глядачів. Дихати стало нічим. Частинна публіки не витримала й покинула зал.

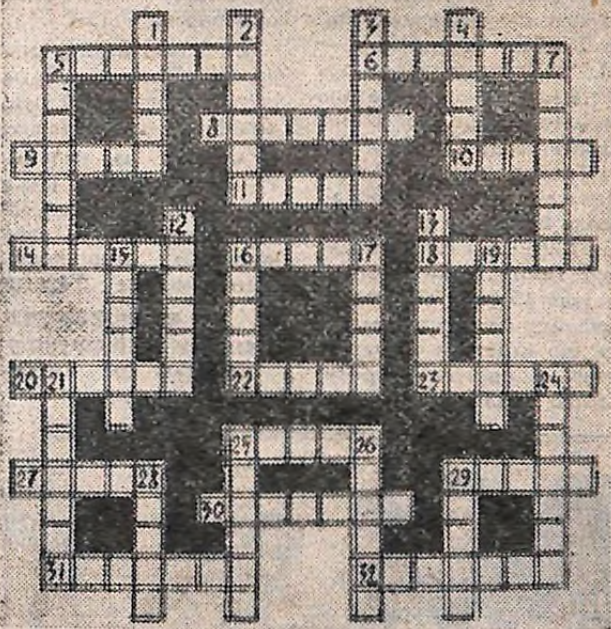
Ще ми б хотіли попросити солістку цього ансамблю привести в порядок свій одяг і не з'являтися в такому вигляді на людях — неприемно дивитися.

Учні Бобринецької СШ.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Це далеко не перше нарікання на ансамблі обласної філармонії, які міняють свої назви і склад, але не змінюються прагнення від їхніх виступів — судячи з нашої пошти, воно постійно негативне. На газетну критику концерту ансамблю «Епіцентр» філармонія відбулася відпискою. Тому цього разу адресуємо запитання вище, в обласне управління культури: як оцінюється робота керівництва філармонії, яке вже тривалий час не може навести порядок зі своїми ВІА?

КРОССВОРД «МУЗЫКАЛЬНЫЙ»

По горизонтали: 5. Група музикантів, граючих на різних інструментах. 6. Названня музичного произведения В. Моцарта. 8. Речь действующего лица пьесы, обращенная к зрителям. 9. Немецкий композитор. 10. Высокий мужской голос. 11. Музыкально-драматическое произведение. 14. Отдельная часть в музыкальном произведении, исполняемая одним инструментом или певцом. 16. Польский композитор и пианист 19 в. 18. Советская певица. 20. Популярный советский ВИА. 22. Ансамбль музыкантов. 23. Популярный советский ВИА.

25. Ансамбль ДК им. Октября г. Кіровограда. 27. Музыкальный знак. 29. Ансамбль ДК им. Компанейца г. Кіровограда. 30. Советский ВИА. 31. Произведение для пения без слов на гласный звук. 32. Ударный музыкальный инструмент.

По вертикали: 1. Мифологический крылатый конь, способствующий вдохновению. 2. Небольшая ария. 3. Популярная советская певица и киноактриса. 4. Танец. 5. Духовой музыкальный инструмент. 7. Страстный любитель музыки. 12. Преподнесенное название ВИА «Песняры». 13. Советский детский ВИА. 15. Древний музыкальный ударный инструмент. 16. Немецкий композитор 19 в. 17. Сигнал тревоги. 19. Строфа песни. 21. Популярный советский киноартист. 24. Популярная болгарская певица. 25. Знаменитый итальянский певец. 26. Музыкальное произведение. 28. Струнный щипковый музыкальный инструмент народов Азии. 29. Немецкий композитор.

Составил А. КОРЕПАНОВ, г. Кіровоград.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Три minuti

Музыка Р. ПАУЛСА

Стихи М. ТАНИЧА

Только три минуты длится песня. Вспыхнет и погаснет, как звезда. Только три минуты будем вместе, Или будем вместе навсегда.

ПРИПЕВ:

Три минуты. Три минуты. Это много или мало? Чтобы жизнь за три минуты Пробежала, пробежала. Три минуты... Три минуты... Это много или мало, Чтобы все сказать И все начать сначала!

Только три минуты, чтобы сбыться Снам, в которых замыслы живут. Чтобы сердцу биться, биться, биться Долго после этих трех минут.

ПРИПЕВ.

Калейдоскоп «Диск-залу»

★ Балетна труппа Великого театру Союзу РСР з успіхом виступила в Бразилії. Особливо сподобався публіці спектакль «Спартак».

★ Вдова Джона Леннона Йоко Оно виступала в європейських соціалістичних країнах, зокрема, у Польщі та Угорщині з про-

грамою «Зоряний мир». Син відомого музиканта Джуліан Леннон випустив свій другий альбом «Таємна суть мрій».

★ Розпалася група Володимира Кузьміна — він передішов у ансамбль «Рецитал», що виступає з А. Пугачовою.

★ У Парижі пройшов фестиваль Моцарта, присвячений 230-річчю з дня народження великого ком-

позитора. Парижани слухали його знамениті опери «Весілля Фігаро», «Дон-Жуан», «Викрадення із сералу».

★ На третьому фестивалі радянської музики в Омську глядачі зустрілися з відомими композиторами Р. Шедрином, М. Тарнивердєвим, Я. Френкелем, Д. Тухмановим.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 02132.

НАША АДРЕСА:
316030. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсл. 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 322. Тираж 83 400

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.